Renée van Tricht: 'Het leven gaat door.' Uitgeverij Standaard, Antwerpen 2006
ISBN 9002219679 (PO levertransplantatie) zie ook :
http://www.hetlevengaatdoor.be/auteur.html

Over de schrijfster: Renée Van Tricht (1959) woont in Antwerpen, volgde een secretariaat- en talenopleiding.

Soort boek : Ervaringsverhaal van moeder in twee delen. In het eerste deel gaat ze op zoek naar het graf van de overleden donor (Sergio) van haar zoon en ze bezoekt zijn familie die in Barcelona woont. In deel twee beschrijft ze de ervaringen rondom ziekte en levertransplantatie van haar zoon Kurt, die in 1983 met een ziekte, galwegenatresie, wordt geboren.

Stijl: (PO) Chronologisch dagboekachtig beschreven. Ik–vorm en af en toe foto's ter illustratie.

Korte samenvatting: Achttien jaar nadat haar zoon een gelukte levertransplantatie heeft gehad, reist Renee naar Barcelona om het graf van Sergio, de donor te vinden. Ze wil bloemen leggen op zijn graf en danken, zonder de familie te belasten. Na enige omwegen lukt het haar het graf te vinden. En ze komt in gesprek met de pastoor en via zijn bemiddeling met de familie, omdat die haar en haar zoon graag willen zien. Er ontstaat een vriendschap. Ze doet dit alles in overleg met het transplantatieteam.
In deel twee beschrijft ze daarna hoe het was om zo'n doodziek kindje te krijgen en wat er in de jaren na zijn geboorte gebeurde voordat er een transplantatie mogelijk was. Ze beschrijft pijn en verdriet, gebeurtenissen uit het dagelijkse leven en binnen de gezondheidszorg, universitaire ziekenhuizen en professoren. '…een milieu van witte en groene schorten, operatiekwartieren en intensieve verpleging. Maar vooral in een wereld van pijn, ontgoocheling en onmacht.'

Wat viel op: De grote wens van de familie van de donor, om de gedoneerde te leren kennen. De wens om de dankbaarheid te tonen van de gedoneerde kant, waarbij de vraag blijft of de anonimiteit rondom donor donatie moet worden opgeheven. De reacties van de omgeving op Renee wanneer ze ergens op een openbare plek komt met in de buggy een erg gele Kurt.
Renée Van Tricht wil met dit boek de verplichte anonimiteit bij orgaandonatie bespreekbaar maken.'(http://www.hcb.be/dmm/run.php?P=ORGCAMP_LINKS)

Citaten: pag. 93: 'Je weet toch niet wie je over de vloer gaat krijgen.' voegt José eraan toe. We wisten ook niet hoe we ons gingen voelen bij het zien van Kurt. Nu kunnen we heel goed naar hem kijken en de positieve zijde van het gebeuren inschatten…
Pag. 162: 'Onze fiere bompa, en de peter van Iris, neemt haar van me over en toont haar in volle enthousiasme aan pater Secuianu, met de woorden: 'Dit keer hebben we het goed gedaan!' Die uitspraak wekt wat wrevel bij me, ook al bedoelde de man het goed. Toch gaat er door mijn hoofd: 'Vorige keer heb ik het ook goed gedaan, maar de natuur heeft het anders gewild.' Ongewild word je hypergevoelig voor uitspraken in je omgeving….
Pag. 164: 'E en ander onvergetelijk voorval vindt plaats in een schoenwinkel op de Meir. Ik wil naar binnen gaan, maar de verkoopster vraagt me prompt aan de ingang of 'die kleine geen besmettelijke ziekte heeft, want dat moet ze niet hebben.' Ik heb de schoenen niet gepast.

Pag. 172: ‘De volgende dag worden er radiografieën gemaakt…. Bij het nemen van de foto’s van je armpjes en beentje drukt de verpleegster vrij kordaat je ledematen tegen de bodem van de machine. Je brult het uit. Ik vraag haar ernstig om iets rustiger met je om te springen. Uit ervaring weet ik dat ik je heel zachtjes moet hanteren, want anders heb je pijn….Ik ben de handelingen gewend, een buitenstaander kent ze natuurlijk niet….Diep in mijn hart ben ik kwaad, omdat ik onbegrip lees op het gezicht van de verpleegster. Ik zie haar denken: daar moet je toch tegen kunnen….
Pag. 174 ’s Avonds komt professor Otte langs. Hij deelt me mee dat uit de radiografieën blijkt dat je vijf fracturen hebt opgelopen. Niet moeilijk denk ik bij mezelf. De verpleegster ging hardhandig tekeer…
Pag. 222 ‘Wanneer ik hem soms in de speeltuin zie, dan bemerk ik dat hij vaak aan de kant blijft staan. Andere kinderen spelen vinnig op de glijbaan, schommel of wip. Maar hij houdt het dan voor bekeken. Dat breekt regelmatig mijn hart….’

Recensies: Zie ook
http://www.demaakbaremens.org/download/recensiehetlevengaatdoor.pdf